

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἑκπαίδευσης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίθας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἐτήσια ἀρ. 8.— Ἐτήσια φρ. 10.— Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐθραϊδοῦ ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος		Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1916	Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 45

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ τὸ ἀγοραῖο αὐτοκίνητο σταματᾷ καὶ αὐτὸ ἐκεῖ.

Ὁ Ἀλβαράδο ὁμῶς, ποῦ γνωρίζει καλὰ τοὺς συντοπίτες του, ὑψώνει περισσότερο τὴ φωνή καὶ ἀρχίζει μιὰ εὐγλωττὴ ὁμιλίαν μετὰ τὸν σωφφὲρ τῆς Πεπίτας.

— Σοῦ δίνω ἑκατὸ χιλιάδες ρεῖς, τοῦ λέγει, γιὰ νὰ γυρίσῃς πίσω!

Ὁ σωφφὲρ σιωποῦσε μετὰ δισταγμὸν.

— Διακόσιες χιλιάδες ρεῖς, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀλβαράδο.

— Τριακόσιες! φωνάζει ἡ Πεπίτα.

— Πεντακόσιες! ἀπαντᾷ ὁ Ἀλβαράδο.

— Ἐξακόσιες! οὐρλιάζει ἡ Πεπίτα.

Ἐδῶ ὁ Ἀλβαράδο σταματᾷ καὶ γελοῦν λέγει εἰς τὸν σωφφὲρ:

— Ἡ κυρία φαίνεται πρὸ πλοῦσια ἀπὸ μένα. Ἐγὼ ὁμῶς νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή: μὴ δεχθῆς, ἂν δὲν σοῦ δείξῃ τὸν παρῶ. Ὅσο γιὰ τὸν δικὸ μου, ἰδοὺ!

Κ' ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μᾶτσο χαρτονομίσματα, καὶ μ' εὐγενικὸ κίνημα, ἀκαταγώνιστο, τᾶχωσε στὸ χεῖρ τοῦ θαμβωμένου σωφφὲρ.

Αὐτὸς τότε ἀκουσε τὴ συμβουλή ποῦ τοῦ ἔδωσαν καὶ παρακάλεσε τὴν σινιόρα νὰ τοῦ δείξῃ καὶ αὐτὴ τὰ λεπτὰ ποῦ τοῦ ὑποσχέθηκε. Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἡ χοντρο-Πε-

πίτα ἐβγαλε τῆς τσέπης της καὶ τὸ τσαντάκι της δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ παρὰ μόλις καμμιά ἑκατοστὴ χιλιάδες ρεῖς.
 — Μά... θὰ σοῦ τὰ δώσω στὸ γυρισμὸ, ἔλεγε στενοχωρημένη. Ὁ θεῖός μου, ὁ γερουσιαστὴς...
 Ἀλλὰ ὁ σωφφὲρ, σὰν γνήσιος Βραζιλιανὸς, δὲν ἀκούγε λόγια, ὅταν εἶχε τὸν παρῶ στὸ χεῖρ. Ἐβγαλε λοιπὸν μὲ

πολλὴ εὐγένεια τὸ κασκέτο τοῦ καὶ εἶπε:
 — Λυκοῦμαι κολὸ, σενιόρα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω περισσότερο. Ὁ μοτὲρ ἔπαθε κάποια βλάβη.
 Ἡ Πεπίτα λύσσαζε ἀπὸ τὸ κακό της καὶ φοβέριζε ὅτι θὰ κᾶη στὴν Ἀστουνομία. Κ' οἱ ἀκόλουθοι της ἐπίσης ἀρχιζοῦσαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ θρίζουν. Τίποτε! Ὁ σωφφὲρ ἤγειν ἀμετάπειστος.
 — Ἀδύνατο! τοὺς ἔλεγε.

Τὸ αὐτοκίνητο δὲν μπορεῖ νὰ κινή βῆμα! Χάλασε ἡ μηχανή!

Ἀναγκάσθηκαν νὰ καταβεθῶν. Τότε ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε τὴν θυρίδα καὶ, μετὰ ἱπποτικὴ ἀβεσφοσίαν, ἔδωσε τὸ χεῖρ τοῦ στὴν Πεπίταν λέγων:

— Δεσποινίς, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ παραχωρήσετε ὀλίγων λεπτῶν συνομιλίαν;

— Ἀδύνατο! ἐρώναζε ἡ Πεπίτα, κελιδνὴ ἀπὸ τὸ φόβο της μπροστὰ στὸν κτηματία. Εἰσθε λησταί, ἀρπάξατε τὸν ἀραβωνιαστικὸ μου!

Ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε τότε στ' αὐτὴ της καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ φωνάζετε τόσο δυνατὰ, γιὰ θὰ πῶ ἀμέσως τὸ ρόλο παίζετε στὴ δολοφονία τοῦ μικροῦ Γάλλου Δαλλινύ, στὸ κατὰστημα τοῦ γιαιοτροῦ Περὲζ!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν ἀμέσως ἀποτέλεσμα.

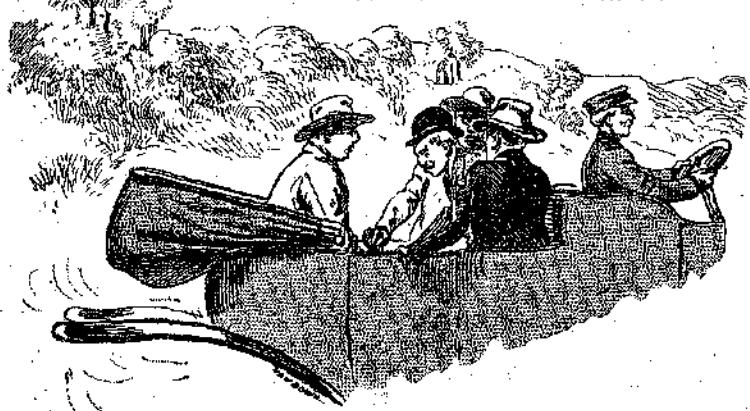
Ἀπὸ μαυροκόκκινη ποῦ ἦταν, ἡ ἀραβωνιαστικὴ τοῦ Ἀγγλᾶς ἔγινε μαυροπράσινη τὰ σκούρα μαλλιά της, σκεπατμένα μετὰ ἀπλὴ μαντιλλία, ἀνασηλώθηκαν στὸ κεφάλι της καὶ, τιθαστευμένη, ρώτησε:

— Ποίος εἰσθε λοιπὸν;
 — Πράκτωρ τῆς Γαλλικῆς

«Μὲ τὴν ἀμέλειαν θὰ μᾶς χρειασθῇ μιᾷ ὥρᾳ...»

Αστυνομίας, επιφορτισμένος να συλλάβω τον Άγκλας, αποκρίθηκε σιγά ο κτηματίας. Ο άνθρωπος αυτός είναι κακοῦργος επικίνδυνος. Έκλεψε ένα εκατομμύριο από μία Τράπεζα του Παρισιού. Δεν είναι μόνο κλέπτης, αλλά και δολοφόνος. Αυτά ήθελα να σας πω, δεσποινίς, και αν δεν με πιστεύετε, είμαι έτοιμος να σας δώσω αποδείξεις. Όσο για να παντρευθήτε τον Άγκλας, θυλάτε το από το νοῦ σας, γιατί,

«Και τώρα, οί δυο μας!...» (Σελ. 358, στ. 6')

εὐτυχῶς γιὰ σᾶς, εἶνε παντρεμένοι.

Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια τοῦ ὁ Ἄλβαράδο, εἶδε ἐκπληκτός τὴν χοντροπεπίτα νὰ σκεκάζη τὰ μάτια τῆς μὲ τοὺς γρόνθους τῆς καὶ νὰ βάζη τὰ κλάμματα σὰν παιδί ποῦ τὸ ἔδειραν.

— Ἀχ! ἔλεγε μὲς' ἐνὰ δάκρυα' σὰς πιστεύω, γιατί τὸ εἶχ' ἀκούση. Ἡλίθια ὅμως πῶς δὲν ἦταν ἀλήθεια... Ἡμουν τόσο εὐτυχισμένη ποῦ βρήκα γαμπρό!.. Μὰ βλέπετε πῶς δὲν ἔχω τύχη καὶ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μπορέσω νὰ παντρευθῶ... Δὲν θὰ μ' ἐπαίρνε αὐτός, τὸ ξέρω! Μόλις φέμματα, γιατί εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸν βοηθῶ νὰ ξεφορτωθῆ ἐκεῖνο τὸ παιδί. Μοῦ τὸ εἶχε παραστήσει, γιὰ τρελλὸ ἐπικίνδυνον καὶ τὸ κίστεψα. Ἀλλοιῶτα, σὰς βεβαίω, δὲν θὰ τὸν βοηθοῦσα γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ἡ ἀπελπισία τῆς δυστυχισμένης κόρης ἦταν τόσο κωμική, ὥστε ὁ Ἄλβαράδο μετὰ βίας κρατοῦσε τὰ γέλια. Ἐπιτέλους τῆς εἶπε:

— Ἐπρωτίμιστα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύσετε νὰ συλληφθῆτε καὶ σεῖς ὡς συνέννοχος.

— Ἐδωριστῶ, ἐψιθύριζε ἐκεῖνη, εὐχαριστῶ... Ἀλλά τί ὠφελεῖ; Ἐγὼ πάντα θὰ μείνω γεροντοκόρη!

Καὶ μετὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ διαβαίωσι, ἡ Πεπίτα γύρισε γιὰ τοὺς ὑπηρετές, ποῦ ἐπερίμεναν μετὰ ἀνυπομονησία τὸ ἀποτελεσματὶ τῆς παράξενης συνομιλίας μετὰ τῆς ἀρχινοσοκόμας καὶ τοῦ ἀλγιστοῦ, ποῦ ἄρπαξε τὸν κύριό τους.

Ο ἄρμος ἦταν ἐλεύθερος. Ὁ Ἄλβαράδο γύρισε στὸ αὐτοκίνητό του, δείχνων θριαμβευτικὰ εἰς τὴν Κολέττα καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τὸ ἄλλο, ποῦ ἔφρουγε ἀντίθετα μετὰ τὴν Πεπίτα.

Ὁ Ἄγκλας ἐκάθητο τώρα στὸν μπροστινὸ πάγκο, μετὰ τὸν Τόμ καὶ τοῦ Ἀνρική, ποῦ τὸν κρατοῦσαν. Ὁ κτηματίας ἀνέβηκε, ἐκάθησε ἀντικρῦ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα οἱ δυο μας, κύριε Ἄγκλας! Μὲ συγχωρεῖτε μόνο ποῦ ἄργησα...

Τὸ ἀμᾶξι ξεκίνησε. Ὁ κακοῦργος δοκίμασε νὰ σηκώτῃ κεφάλι, νὰ παραπονεθῆ γιὰ τὴ βία ποῦ μεταχειρίσθη κανέναντὸν του, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ κάρῃ τὴν ἀδελφὴν του,

νὰ φοβηρίσῃ πῶς θὰ τοὺς κατήγγελλε εἰς τὴν Ἀστυνομία, καὶ τὰ λοιπὰ. Ὁ Ἄλβαράδο ὅμως περιωρίσθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὅτι θὰ ἤρχετο γρήγορα στιγμή, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὅλες τῆς ἐξηγήσεις ποῦ ἐπιθυμοῦσε, ἀλλ' ὅτι ἡ στιγμή αὐτὴ δὲν εἶχε ἔλθῃ ἀκόμη. Ἐτσι ἡ συνομιλία ἐσταμάτησ' ἐδῶ κι' ὁ Βραζιλιανὸς ἄρχισε πάλιν ἀσφυρῆ τὸ ἀγαπημένον τὸ υβάλς.

Ἐπρεξάν ὡς μισὴ ὥρα εἰς τὴν παραλία. Ἄρμος δὲν ὑπῆρχε καὶ καὶ τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε ἐπάνω στὸν ἄμμο. Ἐπιτέλους ἔφθασαν εἰς τὴν γρανιτίνου τειχος, ποῦ ἔφραζε τὸν ὄριζοντα κι' ἔκλεινε τὸν ὁριζῶνα τοῦ Ἰκαρμπύ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε καὶ ὁ Τόμ μετὰ τὸν Ἀνρική κατέβησαν τὸν Ἄγκλας. — Μὰ τελοςπάντων, ποῦ με πάτε; ρώτησε αὐτός. — Ὅλ' τὸ μάθετε! ἀποκρίθηκε ὁ κτηματίας. — Κ' ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Τόμ, ἐπρόσθεσε:

— Λοιπὸν, σύμφωνοι. Σοῦ τὸν ἐπιστεύωμαι.

— Ἐννοια σας, κύριε... ὅλα θὰ γίνουσι ὡς εἶπαμε!

— Ἄμριο λοιπὸν!

Κατόπιν ὁ μαῦρος κολοσσὸς ἄρπαξε τὸν Ἄγκλας ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἐφόρτωσε στὴ ράχι τοῦ σὰ σακκί ὀλεθρί, κι' ἄρχισε νὰνεβαίνει τὸ γρανιτίνου βουνό, ἐνῶ τὸ ζωντανὸ του φορτίο φώναζε βοήθεια. Ἡ φωνὴ αὐτῆς ὅμως ἦταν ματαιε, γιατί τῆς ἐπαίρνε ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν ἐρημὴ θάλασσα.

Στὸν γυρισμό, ὁ Ἄλβαράδο ἐπικρετὸ χέρι τῆς Κολέττας καὶ τῆς εἶπε:

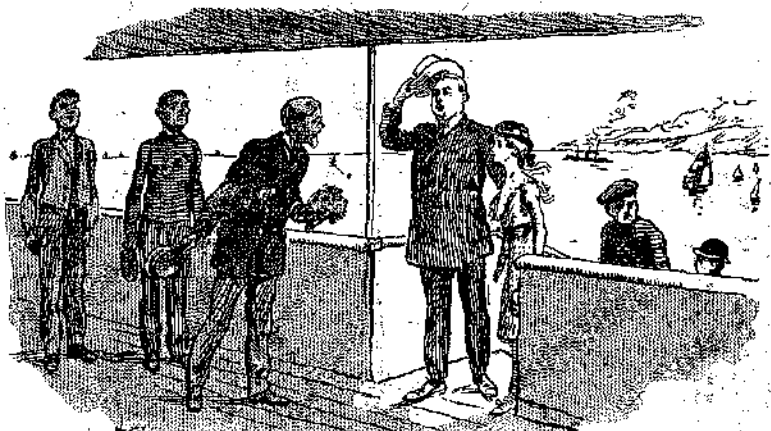
— Ἀγαπητὴ μου κόρη, πρέπει τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὰ ποῦ συνέβησαν καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶνε κλέπτης καὶ κακοποιός επικίνδυνος. Νὰ γιατί τὸν ἐπίασα.

Στὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Κολέττα κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Ἄλβαράδο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπαμπά! μπαμπά!.. γιατί τὸ κάνατε ἐτσι; Ἄν ὁ ἀδελφός εἶνε κακοῦργος, ἂν ἔκαμε ἐγκλήματα, ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία, οἱ χωροφύλακες... ὅχι ὅμως ἐσεῖς, καὶ μπροστὰ μου!

Καὶ ἡ μικρὴ Παριζιάνα ἔτρεμε ἀπὸ φόβου, συλλογιζομένη ὅτι εἶχε ἴδῃ.

Ὁ κτηματίας τὴν καθησύχασε ὅσο μποροῦσε, λέγων ὅτι μόνο γιὰ τὸ καλὸ τῆς, γιὰ τὸ συμφέρο τῆς, εἶχεν ἐνεργή-

«Ὁ Ἄλβαράδο ἔγινε δεκτός, στὸ πλοῖο μ' ὅλες τῆς τιμῆς...»

σῆ ἐτσι. Ἦταν πολὺ μικρὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔχη πεποιθῆσι κ' ἐμπιστοσύνη στὸν μπαμπά τῆς. Ἄν δὲν κατώρθωνε νὰ πιάσῃ τὸν Ἄγκλας, αὐτὸς τότε θάκλιανε τὴν Κολέττα, ὅπως ἐπίασε καὶ τὸν Ἐρρίκο. Δὲν θέλησε νὰ τῆς τὸ πῆ ὡς τώρα, τῆς τώκρυβε γιὰ νὰ μὴ τῆ λυπήσῃ ἀλλ' αὐτός, ὁ ἀδελφός τῆς, ἔκλεισε τὸν Ἐρρίκο στὸ φρενοκομείον τοῦ Περὲξ καὶ θὰ τὸν σκότωνε τὸν δυστυχισμένο, ἂν δὲν ἔφθανε τὸ γράμμα τοῦ εἰς τὴν Κολέττα.

«Ἀμα ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ διήγησις, ἡ Κολέττα, δακρυομένη, εἶπε:

— Ἐγὼ τὸξέρα πῶς ὁ ἀδελφός μου εἶνε κακὸς ἄνθρωπος. Ξέρω ἀκόμη κι' ἄλλα πολλὰ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ, ἐπειδὴ εἶνε ἀδελφός μου... Καὶ σεῖς ὅμως, μπαμπά, ὑποσχεθῆτέ μου, ὅτι δὲν θὰ τοῦ κάμετε κανένα κακό.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! ἀποκρίθηκε ὁ κτηματίας, σκούπιζων μετὰ τὸ μαντιλι τοῦ τὰ δάκρυα ποῦ ἔβρεχαν τὰ μάγουλα τῆς ἀγαπημένης τοῦ κόρης.

Ὅταν ἔφθασαν πάλιν στὸ Ρίο, ὁ Ἄλβαράδο εἶπε στὸν σωφρό:

— Πέρατε, Γκομέξ, καὶ ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο τῆς Ἀτλαντικῆς, γιατί ἡ Λουτετῖα φεύγει αὔριο τὸ πρωὶ καὶ πρέπει νὰ βγάλωμε τὰ εἰσιτήρια.

Ἡ Κολέττα τώρα δὲν ἐπιστρεφτοῦσα ταῦτα τῆς.

— Ἀλήθεια, μπαμπά, ἐφώναξε' φεύγωμε αὔριο;

— Ναι, παιδί μου.
— Γιὰ τὴ Γαλλία;
— Γιὰ τὴ Γαλλία.
— Κι' ὁ ἀδελφός μου;
— Ὅχι τὸν πάρωμε μαζί!
— Θυμάσθε ὅμως τί μοῦ ὑποσχεθῆκατε;... Δὲν θὰ τοῦ κάμετε κανένα κακό...
— Ὅχι, ἡσύχασε. Ὅθ τὸν ἐμποδίσω μόνο νὰ κάμῃ κακό σὲ ἄλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
Στὴ «Λουτετῖα»

Στὸ ξενοδοχεῖο Ὁ βενίνα, τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἄλβαράδο εἶνε ἀνωκάτω. Ὁ κτηματίας σηκώθηκε ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ πρωὶ καὶ τριγυρίζει ὅλες τῆς κάμαρες, δίδων διαταγὰς τοῖς ὑπηρετέσ, ὑπαγορεύων τηλεγραφήματα στὸν Ἀνρική γιὰ τὴ γυναῖκά του κ' ἐπιβλέπων τὰ φορέματα καὶ τὰς πρόρρονα ποῦ τὰ βάζουν μέσα στὰ σενοτόκια.

Ὁ Ἐρρίκος, ποῦ δὲν κοιμήθηκε στιγμή τὴν ἀτελείωτη ἐκείνη νύκτα, μπῆκε εἰς τὴν κάμαρα τοῦ Ἄλβαράδο εὐθύς μόλις ἀκούσε τὰ βήματά του.

Ὁ μικρὸς εἶνε τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ. Γιὰ τὴν χθὲς τὸ βράδι, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸν χαρτοπόλεμον, ὁ Βραζιλιανὸς τοῦ εἶχε πῆ:

— Τελείωσε!
«Ὅση πεποιθῆσε καὶ ἂν εἶχε εἰς τὴ δύναμι καὶ εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ Ἄλβαράδο, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σὲ μίαν τόσο γρήγορη καὶ πλήρη ἐπιτυχία. Πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρὰ, ὅταν ὁ κτηματίας τὸν ἐβεβαίωσε, ὅτι ὁ Ἄγκλας ἦταν στὰ χέρια τοῦ» κι' ἐπειτα ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ:

— Πῶς ἔγινε αὐτό; Πῶς τὰ κατέφερατε μετὰ τέτοιο κακοῦργο; Πῆτέ τὰ μοι, ὅλα! διηγηθῆτέ μου!

Ἐτσι ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἄλβαράδο ὅλα τὰ συμβᾶντα τοῦ ἀπογεύμα-

τος' ἀπέφυγε ὅμως ὁ Βραζιλιανὸς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί θάπεγινετο μετὰ τὸν Ἄγκλας καὶ γιατί ἔβρεχαν ἐτσι βιαστικὰ γιὰ τὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ προπάντων ὁ Ἐρρίκος δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ ὅλη τὴ νύκτα, καὶ μόλις ἀκούσε τὰ βήματα τοῦ προστάτη του, ἔτρεξε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ κατὶ παραπάνω.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄλβαράδο ἦταν τώρα πρὸς εὐδιάθετος νὰ τοῦ μιλήσῃ. Καὶ μίαν στιγμὴ ποῦ βρέθηκαν μόνοι εἰς τὴν κάμαρα, γιατί ὁ Ἀνρική εἶχε πάη στὸ τηλεγραφεῖο κι' οἱ ὑπηρετές κατέβαζαν τὰ σενοτόκια, τοῦ εἶπε:

— Ὁ κατέργαρος ὁ Ἄγκλας πέρασε τὴ νύκτα τοῦ σὲ μίαν καλύβα, ἀπάνω στὸ βουνὸ τοῦ Ἰκαρμπύ, μετὰ τὸν Τόμ κι' ἄλλους δυὸ ἀνθρώπους δικούς μου. Μὴ φοβάσαι λοιπὸν πῶς μᾶς τῶκασε.

— Ὁραῖα! ἔκαμε ὁ Ἐρρίκος ἀνακουρισμένος. Τώρα ὅμως τί θὰ τὸν κάνατε; Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἐπιάσατε, γιὰ νὰ τὸν ἀρίστετε αἰώνιος' εἰς ἐκείνη τὴν καλύβα!

— Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ κτηματίας. Ἀλλὰ τὸ τί θὰ τὸν κάνα, ἐγὼ ξέρω.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω κ' ἐγὼ; ἐπέμεινε ὁ μικρός.

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Γιὰ νὰ τυλιξώμε καλὰ τὸν κακοῦργο, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν κάμωμε νὰ γυρίσῃ εἰς τὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ φεύγωμε σήμερα καὶ τὸν παίρνωμε μαζί μας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ πρῶτο Σάββατο τοῦ Ὀκτωβρίου γίνεται ὑποχρεωτικῶς στὰ δημόσια καὶ τὰ ἰδιωτικά Σχολεῖα ἡ εορτὴ τῆς Σημαίας. Τὴν ἔφερετε βέβαια καλλίτερα μού. Τὰ παιδιά ἀραδιάζονται εἰς τὴν αὐλή, μετὰ τοὺς δασκάλους τους, βγαίνει μετὰ πομπὴ ἡ Σημαία κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου ἀπαγγέλλει μίαν ὀρισμένην προσφώνησι. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα λέει: «Ἡ κυανόλευκος αὐτὴ Σημαία, τὴν ὁποῖαν ἐπιστρεφεί ὁ τίμιος Στρατός, εἶνε τὸ ἱερὸν σμῆλον τῆς πατρίδος. Τὰ ἐλληνικά φρούρια, τὰ στρατιωτικά σώματα, τὰ πολεμικὰ σκάφη, σκιαζόμενα ὑπὸ τῆς σημαίας, ἐκπροσωποῦσι τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους.» Φέτος ὅμως, καθὼς βλέπω εἰς τῆς ἐφημερίδες, ἡ ὠραία αὐτὴ τε-

λετὴ δὲν ἔγινε εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Μερικοὶ διευθύνται τὴν ἀπέφυγαν, φαίνεται, ἐξ αἰτίας τῶν ἐθνικῶν περιστάσεων. Ἄλλοι τὴν ἔκαμαν, ἀλλὰ βιαστικὰ, χωρὶς ἐνθουσιασμό, μετὰ στενοχώρια, μετὰ θλίψη, μετὰ κόπον ψυχῆς. Κι' ὁ ἀρθρογράφος μίαν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδος τὸ ἐξηγεῖ: Καὶ τὰ παιδιά, λέει, παρακολοῦθον τῆς ἐφημερίδες καὶ γνωρίζουν τὰ ἐθνικὰ γεγονότα σὰν καὶ μᾶς τοὺς μεγάλους. Μὲ τί καρδιὰ λοιπὸν ὁ δάσκαλος θὰ τοὺς ἔλεγε, ὅτι ἡ κυανόλευκος σκιαζοῦ τὰ ἐλληνικά φρούρια, ἐνῶ τῶσα φρούρια τῆς Μακεδονίας τὰ ἔχουν σήμερα οἱ Βούλγαροι;— τὰ πολεμικὰ σκάφη ἐνῶ τὸν ἐλληνικὸ στόλο μᾶς τὸν πῆραν οἱ ξένοι; Ἐτσι, λέει ὁ ἀρθρογράφος, τὰ λόγια αὐτὰ, ποῦ θάνηχθον σὰν εἰρωνεῖα τῆς εἰρημίας, μὲ μίσσησιν οἱ διευθυνταὶ καὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὠρὰ νὰ τελεσθῆ ἡ τελετὴ, ποῦ φέτος τοὺς ἔκανε τόσο κόπο.

Καὶ ὅμως!.. Ἄν ἤμουν διευθυντὴς σχολείου, ἐγὼ θάπῃγγελα τὴν προσφώνησι μπροστὰ στὰ παιδιά ὡς πάντα. Τὰ παιδιά ἀντιπροσωπεύουν τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους καὶ γιὰ τὸ μέλλον αὐτὸ ποτε δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀπελπίζεται, ποτέ. Ὅτε ὄταν τὸ παρὸν ἐμπνέη τὴν μεγαλύτερη πατριωτικὴ θλίψη. Βέβαια, τὰ πράγματα τῆς πατρίδος μᾶς δὲν εἶνε σήμερα ρόδινα. Ἀλλὰ... μπόρα εἶνε καὶ ὁ πῆρας. Δὲν ἐξετάζω ποιοὶ φταῖνε γιὰ τὰ κακά, δὲν ξέρω οὔτε ποιοὶ θὰ τὰ διορθώσουν. Ἐχω μόνο πίστιν εἰς τὴν δύναμιν, εἰς τὴν ζωτικότητα τοῦ ἔθνους κ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ χαθῆ. Ἄς ἔχουν σήμερα τὰ φρούρια μᾶς καὶ τὰ πλοῖά μᾶς ξένοι. Αὔριο πάλιν θὰ τὰ σκιαζῇ ἡ κυανόλευκος, μαζί με ἄλλα πολλὰ.

Ἐκεῖνο μόνο ποῦ θάλαγα στὰ παιδιά εἶνε νὰ μὴν ἀκούνε λόγια ἀπελπισίας, νὰ μὴν πιστεύουν εἰς ὑπερβλῆς ποῦ λένε τὰ διάφορα κόμματα, νὰ μὴν ἀπογοητεύονται, νὰ γαποῦν πάντα τὴν Πατρίδα, νὰ λατρεύουν τὴ Σημαία τῆς καὶ νὰ ἐτοιμάζονται, ἐπιμελῆ καὶ φρόνιμα, νὰ κάμουν τὸ καθήκον τους εἰς τὴν μεγαλώσουν. Τὰ παιδιά εἶνε τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ τὸ Παρὸν τῶν παιδιῶν εἶνε τὸ Σχολεῖο τους. Τὸ σχολεῖο ποῦ τὰ προετοιμάζει νὰ γίνουσι μίαν μέραν καλοὶ πολῖτες καὶ καλοὶ στρατιῶτες. Τὰ μαθήματα ποῦ κλυτεύουν τὸ νοῦ τους καὶ γυμνάζουν τὸ σῶμά τους. Τὰ μαθήματα ποῦ τοὺς ἐμπνέουν εὐγενεῖα καὶ ἀσθήματα καὶ φρόνιμα γινόμενα. Ἐνῶ αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ μαθηματὶ τῆς Σημαίας. Ἄς τὸ ἀκούνε μετὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε πίστιν, μετὰ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό, καὶ μετὰ τὴν ἴδιαν περηφάνειαν, ὅτι εἶνε Ἑλληνόπουλοι καὶ ὅτι τὰ σκιαζοῦ μίαν Σημαίαν μετὰ τέτοια φρούρια καὶ μετὰ τέτοια ἰδέα, σὰν τὴν ἐνδοξὴν Ἑλληνικὴν.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΔΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

— Μπα! εφώναζεν ὁ Τώνης, μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος ἐπίσπευθε ἄελλα;

Πραγματικῶς, φοβεραὶ βρονταὶ ἐδύνονον ὄλην τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐνῶ ἀστραπαὶ ἐκτυφλωτικαί διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιαικίως. Μὰ οὔτε στιγμὴν, οὔτε δευτερόλεπτον δὲν ἐπαυαν. Ἦτο ἕνας ἀπέραντος βομβαρδισμός, κοσμοκαλαστικῆ ἀληθινή, κατὶ ἐκτακτον καὶ ἀφάνταστον καὶ τρομερόν.

— Μὰ τί εἶδους θύελλα εἶν' αὐτή; εἶπε πάλιν ὁ Τώνης. Δὲν εἶδα ποτέ μου τέτοιο κακόν. Καὶ ὅμως τίποτε δὲν τὴν προηνοῦσε προητέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς, χωρὶς οὔτ' ἓνα συννεφάκι. Μήπως;.. Πόλὸν περιέργοι!..

Ἄλλα δὲν ἐβράδυσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τῆς ὑπερφυστικῆς ἐκείνης θύελλης.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου μιλίων, — διότι τὸσον ἀπέχον τῶρα ἀπὸ τὴν ἀκτὴν, — ὄλη ἡ παραλία ἐπυρπολεῖτο ἀπὸ μεγάλας, φευγαλέας λάμπεις, τὰς ὁποίας συνώδευον κρότοι ἐκχωραντικοί.

— Ναυμαχία!.. Ἐφώναζεν ἔξαφνα ὁ Τώνης, ἐξηγῶν ἐκεῖνα τὰ στρακὰ βροντα. Ναυμαχία!

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἠπατάτο. Ἦτο τῶνόντι μία φευτοναυμαχία. Ὁ στόλος τῆς Μεσογείου ἔκαμνε γυμνάσια.

Ἐλαφρὰ τορπιλιδοῦλα, διασχίζοντα γοργῶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, προσεπάθουν νὰ ἐκβιάσουν τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος τῆς Βιλλαφράγκας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον καταφύγη τὰ μεγάλα θωρηκτικά, καὶ τὰ τηλεβόλα ὄλων τῶν περίεξ φρουριῶν, ἀπὸ τὸ Φερρά ἕως τὴν Νί-

καιαν, ἐκρότουσαν τῶρα ἐναμίλλως, ὑπερασπιζόμενα τὰς διόδους.

Ἡ μάχη, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο γενική καὶ ὁ Τώνης, μὲ ὄλας τοῦ τὰς ἀνητυχίας καὶ τὰς φροντίδας, δὲν ἤμπαρσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸ θέαμα, μεγαλοπρεπὲς καὶ ὄλας νέον δι' αὐτόν.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἠπατήθη λοιπὸν πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ στολισκὸς ἤθελε νὰ τῷ φράξῃ τὸν δρόμον. Ὅχι. Τὰ σήματα τοῦ τῷ ἔκτακτον, δὲν εἶχαν ἄλλον σκοπὸν, παρὰ νὰ τὸν διατάξουν νὰ μὴ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ νὰ περάσῃ ἀνοικτά. Καὶ θὰ τὸ ἐβλεπε βεβαίως, ἐὰν τὸν ἀφῆεν ὁ φόβος, ἡ ταραχὴ, ἡ σύγχυσις τῆς πρώτης στιγμῆς, ποῦ τὸν ἔκαμαν νὰ διατάξῃ ἐσπευσμένως μίαν κατάρτουσαν τοῦ πλοίου του, ὄλας διόλου περιττήν.

Ναυμαχία! Ἐφώναζεν ὁ Τώνης... (Σελ. 360, στ. α')

Ὅταν εἶδε τὸ λάθος του, ὁ πρίγκηψ δὲν ἤμπαρσε νὰ συγκατήσῃ μίαν χωρὶς βλασφημίαν. Συγχρόνως ὅμως ἀνέπνευσε πλέον ἐλεύθερα, βλέπων ὅτι δὲν εἶχεν, ὅπως ἐροβήθη εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλόκληρον στόλον ἐπὶ τὰ ἕγη του.

Κ' ἐνῶ ἡ θαλαμηγὸς ἐξηκολούθει τὸν δρόμον τῆς εἰς τάνοικτά, ὁ πρίγκηψ Βόρις, χωρὶς νὰ προσέχη πλέον εἰς τὸν Τώνην καὶ τὴν Ναδίαν, εἰ ὁποῖοι εὐρίσκοντο ἐν τούτοις πλησίον του, ἐτηρηθῆν εἰς τὴν κομπαστὴν διὰ νὰ θαυμάσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἀπρόοπτον θέαμα μίαν μεγάλης ναυμαχίας, ἡ ὁποία, ἀν καὶ φεύτικη, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ὠραία ἀπὸ μίαν ἀληθινήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τηλεγράφημα διὰ τοῦ ἀσιματόν.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἔμεινεν ἐκεῖ ὠραν κολλῶν καὶ μόνον ὅταν ἡ ἀκτὴ, ὅπου ἐξηκολούθει ἡ ναυμα-

χία, ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀπεράσισεν ἐπὶ τέλους νάφισσῃ τὴν σκοπιάν του.

Εἶδε τότε τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα φοδισμένα, συμμαζευσμένα τὰ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐστῆκοντο εἰς τὴν γέφυραν.

Διαμίας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πραγμα-

τικότητά, «Παρήλθον οὕτω τέταρα τῆς ὥρας...» (Σελ. 358, στ. γ')

ἐνθυμήθη τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα, φαίνεται, πρὸς στιγμὴν εἶχε λησμονήσει, καὶ ὁ θυμὸς ἀφικνίσθη ἐντὸς του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

— Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη ἐσύ; ἐφώναζε βλέπων τὸν Τώνην σ' εἶχα ἐσχάση... Τί μὲ κυττάζεις ἐτσι;.. Σοῦ ὑποσχέθηκα πρὸ ὀλίγου, ὅτι θὰ σοῦ δεῖξω ποῖός εἰμαι. Ὅθ' ἰδῆς λοιπὸν τῶρα, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βόρις κρατεῖ τὰς ὑπόσχέ εἰς του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ δυστυχὴς Τώνης ἐνόησεν, ὅτι δὲν εἶχε τίποτα νὰ ἐλπίζῃ πλέον καὶ ὅτι, ἀν δὲν ἐμσολάβει πάλιν κανέν ἀπρόοπτον, — τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συνέβαινε βέβαια, — θὰ ἐπιπέτε θῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ μῖσος δὲν ἀφαικίλετο οὔτε πρὸ τῆς ἐντρόμου ἀδυναμίας δύο δυστυχομένων παιδιῶν.

Ἐντωμεταξὺ, ὁ πρίγκηψ εἶχε φωνάζῃ τὸν ναύτην ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος προητέρα συνώδευε τὴν Ναδίαν.

Ἦτο ἕνας γίγας μὲ τραχέα καὶ ἄγρια χαρακτηριστικά, ἕνας πτωχὸς χωρικός Ρώσος, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς ἦσαν ἄλοιοι δούλοι, σκλάβοι, τῆς οικογενείας Ἰδανώφ. Αὐτὸς τῶρα ἦτο ἐλεύθερος, διότι ἡ δουλεία εἰς τὴν Ρωσίαν ἔχει καταργηθῆ.

Ἐντούτοις, ἐκ κληρονομικότητος, εἶχεν, εἰς τὴν στάσιν του καὶ εἰς τὸ ὄρος του, κατὶ τὸ ταπεινόν, τὸ δουλικόν. Ὅθ' ἔλεγε, ὅτι ἔτρεμεν ἀκόμη ἔμπρὸς εἰς τὸν αὐθέντην του. Μολοντὴ ὁ πρίγκηψ Βόρις τὸν εἶχε κάμη ναύκληρον τῆς θαλαμηγού του καὶ τὸν μετεχειρίζετο ὡς ἓνα ἐμπιστον καὶ ζωσιωμένον ὑπῆρτην, ποτὲ δὲν ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ κάμη δύο τρεῖς μετανοίας.

Ἡ σπονδυλικὴ του στήλη ἐφαίνετο συνειθισμένη νὰ κάμπτεται, ὅπως ἡ ῥάχις τῶν προγόνων του, τὴν ὁποίαν ἐτσάκιζε τὸ κνεῖον.

— Πλησίασε! τῷ ἐφώναζε τραχῶς

«Παρήλθον οὕτω τέταρα τῆς ὥρας...» (Σελ. 358, στ. γ')

ὁ πρίγκηψ. Κ' ἐνῶ ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Μιγάλης, ἐπροχώρει ἔρπον, ὡς σκύλος περιμένον τιμωρίαν, ὁ πρίγκηψ τῷ εἶδειε τὸν Τώνην κ' ἐξηκολούθησεν ἐντὸνως:

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ παιδί, εἰ; Νὰ τὸ πάρῃς καὶ νὰ τὸ κλείσῃς στὴν καρβουνοθήκη. Ἐκεῖ θὰ μείνῃ φυλακισμένος ὡς ναυοραστὴν τί νὰ τὸν κάμω. Πάρ' τὸν γρήγορα!

— Ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

Καὶ πρὶν προεθῆσῃ νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα, ὁ Τώνης ἀνηπάγη ὑπὸ τοῦ κολοσσού ὡς δέμα, διέγραψεν εἰς τὸν ἀέρα ἡμικύκλιον καὶ ἀπετέθη ἐπὶ τῶν εὐρέων του ὤμων.

Ἡ μικρὰ Ναδίαν, βλέπουσα τὸν φίλον τῆς νάρπαζεται μὲ τὸν βάνουσον αὐτὸν τρόπον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ξεφωνίζῃ.

Ἄλλ' ἀφοῦ παρήλθεν ἡ πρώτη του ἐκπληξίς, ὁ Τώνης ἐδοκίμασε ναντισταθῆ. Καὶ τινάζων χέρια καὶ πόδια μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ἐφώναζεν ὡς μαινόμενος:

— Ἀφισέ με! ἀφισέ με κάτω! Θαμάρθης, κτήνος;

Εἰς μάτην ὁ ναύτης δὲν ἤκουε τίπο-

τε καὶ σήγγαν μὲ τὰ χαλύβδυνα χέρια του, παρέλεσε κάθε κίνησιν τοῦ Τώνη, ὁ ὁποῖος, βλέπων τὸ ἀνωφελὲς τῆς ἀντιστάσεώς του, ἀπεράσισε νὰ ἡσυχάσῃ. Τότε ὁ Μιγάλης ἀνύψωσε τὸν ἓνα ὤμον, διὰ νὰ κρατῇ τὸ φορτίον του στερεώτερα καὶ μὲ βροῦ βῆμα, διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδῆγει εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς θαλαμηγού.

Ἡ Ναδίαν ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ σπαρακτικῶς. Καὶ ὅταν εἶδε τὸν Τώνην ἀπαγομένον, ἔτρεξε κατόπιν τοῦ ναύτου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τῆς τὸν ἀφίσῃ.

Εὐτυχῶς, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος Βόριδος, ἐξῆλθε τρέχων ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀσπυμάτου τηλεγράφου, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πύρας τῆς θαλαμηγού κ' ἐπροχώρητε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κύριόν του.

Τὸ πρόσωπον του ἦτο τὸσον ὠχρὸν κ' ἐφαίνετο τὸσον ταραχμένος, συγκεκιν-

μένος, ὅστε ὁ ναύτης, ὁ ἀπάγων τὸν Τώνην, ἐτάθη μηχανικῶς διὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Ἐξ ἄλλου ὁ γραμματεὺς, πλησιάζας τὸν πρίγκηπα, ἐσταμάτησε καὶ αὐτός. Ἐτρεμε σύσσωμος καὶ ἤλ' ἔλεγε, ὅτι δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ διὰ ποῖον λόγον ἤρχετο μὲ τὴν βίαν.

Τὸ παρατήρησεν αὐτὸ ὁ πρίγκηψ καὶ ἀνέκραξε ζωηρῶς:

— Ἐλα λοιπὸν, Σάσα! Τί εἶνε πάλι; Τί συμβαίνει;

Κ' ἡ ἀπειθὴ ὁ γραμματεὺς ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ τρέμῃ:

— Μίλησε λοιπὸν ἐξηκολούθησε ὁ πρίγκηψ μὲ θυμόν. Ἐως ποτε θὰ στέκεσ' ἐτσι βουδός; Δὲν βλέπεις ποῦ ἀνυπομονῶ νάκούσω;

Ὁ ταλαίπωρος γραμματεὺς κατέβαλε τότε μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν κ' ἐφιθύρσιε μὲ φωνὴν ποῦ μόλις ἤκουστο:

— Ἡ Ἐσχότης. Σοῦ πρέπει νὰ κάμῃ θάρρος...

Ἡ Ἐσχότης μου κάμνε θάρρος, ἀπεκρίθη σαρκαστικῶς ὁ πρίγκηψ τὸ μόνον νὰ βρῆς τὸ δικό σου, ποῦ τρέμεις ὄλος. Ἐμπρός, λέγε!

Ἐπιτέλους, ὁ γραμματεὺς τὸ ἀπεφάσισε.

Καὶ παρουσιάζων εἰς τὸν πρίγκηπα ἓνα ἄσπρο χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γραμμένα βιαστικὰ ὀλίγα λέξεις, ἐτραύλισεν:

— Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἐλάβαμε πρὸ ὀλίγου... ἀπὸ τὸν Κόκκινον Πύργον... μὲ τὸν ἀσύρματο...

— Δὲς τὸ γρήγορα! ἐφώναζε ὁ πρίγκηψ.

Καὶ μ' ἐξαφνικὸν ῥόδον, ὡς νὰ προεθῆσθη κάποιον δυστύχημα, ἤρπασε τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σάσα.

Ὁ Τώνης, τὸν ὁποῖον ὁ Μιγάλης ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ εἰς τοὺς ὤμους του, δὲν ἐκινεῖτο πλέον. Ἐκύτταζε καὶ αὐτὸς τὸν πρίγκηπα, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἐκάλυψεν ἀφηνιδίως μίαν ἀγωνιώδη ὠχρότητα, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἐφιθύρσιαν:

— Ἡ Μόρφα μου ἄρρωστη βαρειά!..

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, χωρὶς νὰ προσέχη πλέον εἰς τὸν Τώνην... (Σελ. 360, στ. β')

Ἡ μικρὴ μου Μόρφα!.. Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν!..

Καὶ ὡς διὰ νὰ κεισθῇ, ὅτι δὲν ἦτο τὸ παίγιον κανενὸς φρικτοῦ ἐφιάλτου, ἐστριφοῦριζεν ὀλονὲν τὸ χαρτί μὲ τὰ τρέμοντα δάκτυλά του...

Ἄλλ' ἡ λιποθυμία του διήρκεσε μόνον ὀλίγας στιγμάς. Ἐπειτα, συνεργόμενος διὰ μιᾶς καὶ ἀναλαμβάνων ὄλην τὴν δύναμιν, ἐφώναζε μὲ τὴν ἰσχυρὰν τῶν φωνῶν, φωνὴν κυβερνήτου, συνειθισμένου νὰ προετᾶξῃ:

— Στὸν Κόκκινον Πύργον, ὀλοταχῶς!

— Πηγαίνω νὰ διαβιβάσω τὴν διαταγὴν σας, ἐξοχώτατε! εἶπεν ὁ γραμματεὺς ἀποσυρόμενος.

Ἄλλ' ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τελεώσει, τὸν ἐπράτησε.

— Νὰ δώσουν ὄλη τὴν δυνατὴ πίεσιν τοῦ ἀτμοῦ, ἐπρόσθεσε, νὰ σπρώξουν τῆς μηχανῆς ἕως τὸ τελευταῖον ὄριον, τέλος πάντων νὰ μὴν ὑποχωρήσουν πρὸ οὐδενός! Μὲ κάθε θυσία, αὔριο πρωὶ πρωὶ, πρέπει νὰ εἴμεθα στὸν Κόκκινον Πύργον.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε!

Καὶ ὁ γραμματεὺς ἔτρεξε νὰ μεταδώσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ πρίγκηπος εἰς τὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκατο ἐπὶ τῆς γέφυρας.

Ὁ γέρον ναύτης, συγκεκινημένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν εἶδησιν ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ, ἐστῆκετο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του κ' ἐκύτταζε μὲ συμπάθειαν τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος, ὠχρότατος πάντοτε, μ' ἓνα πρόσωπον σὰν τὸ κερί, ὠμιλοῦσε τῶρα μόνος του, χειρονομίαν ζωηρῶς καὶ ἀσυναίσθητως.

Ὁ Τώνης, ἀν καὶ δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὰ διαμειφθέντα, βλέπων ὁμως τὰ ἠλλοιωμένα πρόσωπα τοῦ πρίγκηπος καὶ τοῦ γραμματεὺς του, εἶχε μαντεῖσθαι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ἐκτάκτως σοβαροῦ.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΙΩΤΟΣ

Ἡ Μόρφα μου ἄρρωστη! (Σελ. 361, στ. β')

εὐκόλῃ) Προσφώνη (ἐπιστολὴ) Ἀντοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου (ὁ ταχυδρομὸς περὶ, διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν Παρασκευὴν τῆς «Συντριμίας» τῆς Ἰδιοκρήτης ἀπὸ τοῦ 6 πηδῶν εἰς τὸ 8, διότι τὸ Τον ὑπάρχει μὲν, ἀλλὰ δὲν ἰσομοιεύθη) Παμπόνηρο Διαβολάκι (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ὁραϊὰν Κέουκαρον (δὲν ξεῖρω τὴν ἡλικίαν σου, ὑπαθεταί θύμας εἰς τὸ βιβλίον ποῦ ζητεῖς, δὲν εἶνε κατὰλληλον διὰ σῖνα διὰ λέξε κανένα τῆς Βιβλιοθήκης μου τὸ ἀντίτιμον εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα) Μέλλοντα Φιλόσοφον (καλῶς ἤλθες τὰ ἑλθεῖν καὶ ἐπιστολῆ) Γερμανόπαυδα (περὶδὸν ἐπιστολῆ) Ἑλληνα Νικητὴν (ἐπιστολῆ) Χρυσωγῆν (δεκταί, ἀφοῦ ἔφρασαν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως) Κυκλαδιὰν (δύνασαι νὰ δημοσιεύσῃς ὅποιονδήποτε Μ. Ἀγγελίαν) Ἐπιτολὴ τῆς Ἑλλάδος (ὄρατο τὸ γραμματῆν σου καὶ εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἄρα γραφεῖς) I. K. Πολ. (ὄ, γι' αὐτὸ ;... σὲ συγχάρω λοιπὸν διὰ τὸν προδιδασμὸν σου καὶ τὴν γράφει μου). Ζιζανόφι (ἐπιστολῆ) καὶ εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ καὶ μὴ μέλει γιατί λὸς εἶνε δὲν με μέλει ; Ζιζανίον τοῦ Σχολείου (τὸ μὲν ἐπιστολῆ διὰ τὴν φωτογραφίαν, δὲν περὶ αἶμα μὲν στέλλεις, δευτὸν κέρως καλῆς) Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας (αὐτὸ γίνεται σπανίως ὅταν ἔγω π. χ. : τρία τέσσαρα ποιήματα διὰ μίαν Σελίδα, ἐπίσης καλῆ, τραδιῖ ἕνα στήν τῆρη.) Τίτλον (ἑλθεῖν καὶ εὐχαριστῶ), καθὸ καὶ διὰ τὴν ἐκακοδόμησιν τοῦ ξεσπαθώματος) Δέσποιναν Βασιλεῦ (ἑλθεῖν, εὐχαριστῶ) Θυρητὴν Παμπόυδα, Ἡραϊδα Ἑλληνοπούλαν, Φιλομήτορα, κλπ. κλπ.

Εἰς δασὶς ἐπιστολὰς ἔλαβη μετὰ τὴν 8ην Ὀκτωβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς : 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν, καὶ δρ. 1,90 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς : 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος δρ. 3—Χρυσῶς δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερο. " 4.-- " 7.--

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδετος δρ. 7—Χρυσῶς δρ. 10.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος δρ. 8—Χρυσῶς δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου

574. Δεξιόγραφος
Μικρὸ-μικρὸ τετράποδο
Μὴ τῆ φωτιά ἐνώον
Κ' εὐθὺς ἐνὰ παμμέγιστο
Μνημεῖο σου ὀνόνο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡραϊδὸς Ἑλληνοπούλας

575. Συλλοβόργιφος
Φθόγγο, μέλο; τοῦ προσώπου
Μὰξ μ' ἐνὰ κτηχὸ
Βάξω, καὶ στῆ Θεσσαλία
Κάνω κτλι σὸ λεπτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωτοκωνουοῦ τῶν Ποντικῶν

576. Στοιχειόργιφος
Τὸν οἶκον πάντα θὰ κινῶ,
Ὅς ἔχω ἂν κέρσις;
Θὶ ξεστρωτῶ τὸ φαγῆ;
Ἄν μάποκαρλίσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κατωκάμι τῶν Ψυχῶν

577. Μεταγραμματισμός
Βγάλε Ο καὶ βάλε Α
Γιὰ νὰ βῆς σὲ δυὸ λεπτά
Ἐν γνωστὸν νεκρωτικὸν
Ποῦ θὰ γίνῃ ὀπωρικὸν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νσαροῦ Φιλοσόφου

578. Ἀντιστραμμένη Πυραμὶς

***** + ***** = Πόλις τῆς Αἰγύπτου.
**** + **** = Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ
*** + *** = Μέγας ὀικιστὸς.
** + ** = Πόλις Ἑλληνικῆ.
* + * = Ἄθος.

+ Καλιῶς ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀθηνοκρατικὸν Διαβολάκι

579-581. Αἰθὴ Ἐξῆου
Ἄγγλος περιηγητῆς, γνωρίζων ὄλιγα ἑλληνικά, εἶπεν αὐτὰς τὰς τρεῖς φράσεις :
1.— Κορέα κέρα εἶνε τὸ γελᾶς!
2.— Αὐτὸ τὸ πορσάει ἔχει κορέτου; κάρπου.
3.— Γελᾶς! Γελᾶς! τὸ καλλίτερο κόπο τοῦ κόπου!
Τὶ ἤθελε νὰ πῆ ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κελαρβίντου Ρουκίου

582-586. Μαγικὸν Γράμμα
Ἐπὶ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματός ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔξω ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Ἄρτος, ἄρθος, ὄρκος, ταῦρος, χλωρός.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κονωταντινουπολίτικο Διαβολάκι

587. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε κέρηται τῶν νάποστολῶν προσώπων μυθιστορηματοῦ τῆς «Διαπλάσεως» :
Ἐγὼ, δειλός, ἀσχημιά, δίδω, ἡμερος, ἀπερισκεπτός.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑγγλεζιάκι.

588. Φωνηεντόλιπον
δρ- πος- π- γρ - ἔλε
Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Λαυτερά ἐπὶ τὸν Σκλάβου

589. Γρίφος

αἶμα
υγ
Γὴν αἶξ οἶκος υγ
γυ μον υγ
υγ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιητέρας Σαφοῦς

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 33ου φύλλου

417. Πάλαος (ρ, λαγός)—418. Πάλο;—Πάλο;—419. Ἀγιών.—420. Τὸ ρεθόθι.

421. Αἰ Δ Η Ψ Ο Ζ 422-426. Διὰ τῆ; Αἰ Τ Ω Λ Ι Α συλλαβῆ; ΒΑ:Βά-ΕΚΑΣΤΟΣ οσανος, βάρως, βά-Ο Δ Η Σ Ο Σ πτω, βόαιος, Δ-Α Μ Ο Ρ Γ Ο Σ βαγος.—427-429 Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η 1. Ὁ χρόνος δὲν Χ Ε Λ Ι Δ Ω Ν ἔχει δυὸ καλοκαίρια. 2. Ὅποιος κινῆξ δυὸ λαγός, γάνει καὶ τοῦ; δυὸ. 3. Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτάχεια.—430. Σάββα;.—431. ΚΥΠΡΟΣ (Κάπος, ΚΥ-ρος, κάΠρος, ΠαιΡαιεῦς, Ὀμηρὸς, ὈδαροΣ).—432. Ἐν τῇ ἐνάσει ἡ ἰσχύ;.—433. Γουεῖς δεῖ αἰδεισθῆναι. (Γον-εῖ; εἰ' ε-ε; ὀ; ὀ;)

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ δσαν αἱ λύσεις; ἀδιακρίτως φυλλαδίων ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Σεπτ.—4 Ὀκτωβρ.

ἈΘΗΝΩΝ : Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος Ἀδελφῆ τοῦ Ἑλέου, Φιλελεύθερο Προσφώνημα, Ἐσταρ. Γ. Καρβαράς, Ἐλένη Κ. Εἰδουλοῦ, Ἀγγελ. Γεωργιέβιτς, Στ. Ν. Τσαμῆλης, Γιούλια Στάσμαν Ἰω. Γ. Χονδρογιάννης, Ν. Φραντζῆς, Α. Γ. Παπαδόπουλος, Μαρία Δ. Φλαμπουράκη, Ἰα. Ν. Πατάκος, Π. Π. Καρανῆας, Εὐφρ. Σφοδρῶν Ἰωάννα Μάρκου, Ἄλ. Δ. Ἀλεξόπουλος, Α. Κ. Δεμαρτζῆς, Ε. Μητσόπουλος, Νικηταρῆς ὁ Τουεκοράκος.

ΒΟΛΟΥ : Βασκοπούλα τοῦ Πηλίου.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ : Ι. Δ. Ἀνδρονουπόπουλος.
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ : Κ. Κόκκινος.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Κ. Κοκκατανάκης, Ν. Δ. Καζέμπελις, Γαργάνης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Κυρόνι τοῦ Κιλκίς. Στ. Α. Ἀσπρόκολλος, Κ. Δ. Μαρτίνης, Δ. Γ. Δεσφίλλας, Λιζέτα Γ. Δεσφίλλας.
ΔΑΥΡΕΙΟΥ : Κ. Π. Τριβαλιέρας.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ : Δοξασμένο Στέμμα.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ : Εὐδύ. Κ. Ζαρκόκοστας.
ΠΑΤΡΩΝ : Ἀέλα Χαριτάτου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος, Ἐκ. Κ. Ολιανουδῆς.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ : Ε. Ι. Δρανδάκης.
ΣΥΡΟΥ : Μόσχα Δ. Δαπόντες, Α. Α. Κοτῆς, Θεοδόσος Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατωμανη, Ν. Β. Δάρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ὑπερήφανος Στρατηγός, Τάσης Π. Ουρεσουλῆτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀναπέσω τὰ δνόματα ἀπέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθησαν οἱ ἐξῆς δόο :
ΒΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Γ. ΚΑΡΒΑΡΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ ἐν Κερκίρα οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Βιβλία τετρατά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐνδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσῶς, δρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶς. δρ. 5.
Δεῦνομα Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίου δρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—
Ἡ Μαργουσία, (21 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶς. δρ. 5.
Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δρ. 1,50, Χρυσῶς. δρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶς, δρ. 5.
Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.
Παιδικὸν Ὄστρον (Σενοπούλου) δρ. 2. Χρυσῶδες δρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὄμοῦ, δρ. 2,50.
Πρὸς ὁ Νικίτου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶς. δρ. 5.
Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶς. δρ. 5.
Ἰπὲρ Πατριδὸς (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶς. δρ. 5.
Ὁ Φάτης. Ἐμπετρον Δεῖγμα ὑπὸ Χρ. Σαρματσίδου, δρ. 0,60.